

๑

ไม่มีใครเหลืออยู่เลย

ตอนที่มารี เลนน็อกซ์ ถูกส่งให้ไปอยู่กับลุงที่คฤหาสน์มิสเซลล์เวทนั้น ใครๆพากันว่าเด็กหญิงผู้นี้เป็นเด็กที่มีหน้าตาไม่น่ารักที่สุดเท่าที่เคยเห็นเด็กมา เป็นความจริงเช่นนั้นเสียด้วย แกเป็นเด็กหน้าตอบ รูปร่างผอมบาง เส้นผมสีเฟือด และสีหน้าบูดบึ้งอยู่ตลอดเวลา เส้นผมของแกเป็นสีเหลือง หน้าของแกก็เหลือง ทั้งนี้เพราะว่าแกเกิดในประเทศอินเดีย และป่วยไข้ อยู่เสมอ ไม่โรคใดก็โรคหนึ่ง พ่อของแกมีตำแหน่งงานสังกัดรัฐบาลอังกฤษ ถ้าไม่มีธุระยุ่งก็ป่วย ส่วนแม่ของแกเป็นสตรีงามมาก กิจกรรมที่สนใจคือการไปงานปาร์ตี้ต่างๆ หาความสำราญให้ตัวเองอยู่ท่ามกลางผู้คนในสังคมชั้นสูง เธอไม่ได้อยากมีลูกสาวตัวเล็กแบบบางเลยสักนิดเดียว ดังนั้นพอ มารีเกิด แกก็ถูกส่งต่อให้อะยาร์ห์ (พี่เลี้ยง) คนหนึ่งทันที อะยาร์ห์ถูกสั่งให้ เข้าใจดีตั้งแต่ต้นว่า ถ้าหล่อนอยากจะให้เมมซาฮิบ (คุณหญิง) ของหล่อน พอใจละก็ อย่าให้เธอเห็นลูกได้เป็นดี

ตลอดเวลาที่มารีเป็นทหารบกซีโรด ซี้ออน นำเกลียด แกถูกพาตัว หลบพ้นสายตาของแม่เรื่อยมา จนแกเป็นเด็กน้อยเดินได้เตาะเตาะก็ยัง ซีโรด ซี้ออน นำเกลียด แกจึงยังถูกพาตัวหลบพ้นสายตาของแม่อยู่ ใบหน้าที่แกคุ้นสายตาและจำได้จึงเป็นใบหน้าสีน้ำตาลของอะยาร์และคนใช้ ชาวพื้นเมือง คนเหล่านี้เชื่อฟังคำสั่งของแก ไม่ว่าแกจะเรียกร้องต้องการอะไร คนเหล่านี้จะต้องสนองให้แกทุกครั้ง เพราะเป็นที่รู้กันว่า ถ้าคุณหนูส่งเสียง ร้อง เมมซาฮิบจะต้องหยุดหงิดอารมณ์เสียทันที อายุได้หกขวบ แกก็เป็น เจ้านายที่โหดร้ายเห็นแก่ตัวที่สุดอย่างยากจะหาเด็กรุ่นราวคราวเดียวกัน เปรียบเทียบได้

ครูหญิงชาวอังกฤษที่ถูกจ้างมาสอนให้เด็กหญิงมารีอ่านเขียนหนังสือ ลุกศิษย์ไม่ไหว ต้องลาออกไปในเวลาเพียงแค่สามเดือน ได้คนใหม่มาแทน แต่กลับทนได้น้อยกว่าคนแรกเรื่อยมา จึงเป็นอันเห็นได้ว่า ถ้าหนุมาริไม่เลือก ที่จะอยากเรียนรู้เอง แกคงไม่มีวันอ่านออกเขียนได้กับเขาเป็นแน่

พอมาริอายุได้เก้าขวบ ในเช้าวันที่มีอากาศร้อนจัดอย่างน่าสยดสยอง วันหนึ่ง แกรู้สึกตัวตื่นขึ้นพร้อมกับความรู้สึกหงุดหงิดยิ่ง ความหงุดหงิด ทวีมากขึ้นเมื่อแกได้เห็นว่าคุณใช้ที่ยืนอยู่ข้างเตียงไม่ใช่อะยาร์ของแก

“แกมาทำอะไร” เด็กหญิงพูดกับหญิงคนใช้ “ชั้นไม่ต้องการแก บอก อะยาร์ของชั้นให้มาหาชั้นเดี๋ยวนี้”

หญิงคนใช้มีสีหน้าตึงเครียด ตะกุกตะกักบอกนายน้อยของหล่อนว่า อะยาร์มาไม่ได้ ยิ่งได้เห็นนายน้อยโมโหโทโสมากขึ้นถึงตรงเข้าผลักเข้าตะ หล่อนก็ยิ่งตึงเครียดมากเข้า กล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าเป็นไปไม่ได้ที่อะยาร์จะมาหา มิสซึซาฮิบ (คุณหนู) ในวันนี้

เช้าวันนั้น ในบรรยากาศมีความลึกลับบางอย่างแฝงอยู่ อะไรๆ ดูไม่เรียบร้อยเหมือนทุกวัน คนใช้ชาวพื้นเมืองหลายคนดูเหมือนจะหายหน้าไป ที่เหลืออยู่เดินรีบเร่งก้มหน้างูด ทุกคนมีสีหน้าตื่นกลัวซี๊ดๆ ไม่มีใครบอกแกว่าอะไร และอะยาร์ของแกก็ไม่มาจนแล้วจนรอด แกถูกทิ้งให้อยู่คนเดียวตลอดทั้งเช้า จนกระทั่งในที่สุดเด็กหญิงเดินเตร็ดเตร่ออกไปในสวน เล่นอยู่คนเดียวที่ใต้ต้นไม้ต้นหนึ่งใกล้ระเบียงบ้าน แกนึกสมมุติเอาว่าแกกำลังทำแปลงดอกไม้ แกกอบดินเอามากองพูนแล้วเอาดอกขบาสีแดงสดพันธุ์พื้นเมืองดอกไม้ใหญ่ปักเรียงรายลงไป ยิ่งเล่นแกก็ยิ่งหยุดหงิด พึมพำกับตัวเองด้วยความโกรธ คิดกะว่าถ้าพี่เลี้ยงของแกมา แกจะต้องตำว่าหล่อนอย่างไรจึงจะสาแก่ใจ

“หมุ! หมุ! นังลูกของหมุ!” เด็กหญิงขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน การตำคนพื้นเมืองว่าเป็นหมุ นั่นถือกันว่ายาบคายที่สุดแล้ว

เด็กหญิงท่องคำตำเหล่านี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก แล้วจึงได้ยินเสียงแม่ของแกออกมาที่ระเบียงกับใครคนหนึ่ง เธอออกมากับชายหนุ่มรูปงาม ทั้งสองพูดกันเบาๆ ด้วยเสียงแปลกๆ มาริรู้จักหน้าชายหนุ่มผู้มีหน้าตาเหมือนเด็กผู้นี้ได้ยินคนพูดกันว่าเป็นนายทหารที่เพิ่งมาจากอังกฤษ เด็กหญิงมองดูคนทั้งสองแต่ส่วนใหญ่แกมองแม่ของแก แกจะมองดูแม่เสมอเมื่อมีโอกาสได้เห็น เพราะว่าแม่ชามี -- มาริเรียกแม่ด้วยสรรพนามนี้ตามพวกคนใช้ -- เป็นสตรีงามเหลือเกิน ร่างสูงโปร่ง สวมเสื้อผ้าสวยตลอดเวลา เส้นผมเหมือนเส้นไหมสลวย จมูกนิด ปากหน้อย มองดูเหมือนสิ่งแบบบาง เพราะ แดกสลายง่าย ดวงตาของเธอกลมโต มีประกายหัวเราะอยู่เป็นนิจ เสื้อผ้าที่เธอสวมในวันนั้นบางเบา ดูเหมือนจะลอยฟ่อง มาริบรรยายว่าเต็มไปด้วยผ้าลูกไม้ สำหรับวันนั้นดูจะเต็มไปด้วยผ้าลูกไม้เป็นพิเศษ แต่นัยน์ตาของเธอไม่ได้มีประกายหัวเราะอย่างเคย เป็นดวงตาเบิกกว้างอย่างตกใจกลัว กำลังเงยแขนมองดูนายทหารหน้าอ่อน

“มันร้ายแรงถึงอย่างนั้นจริงๆหรือ ถึงขนาดนั้นทีเดียว?” มาริได้ยืมเสียงแม่ของแกพูด

“น่ากลัวเหลือเกิน” นายทหารหนุ่มตอบเสียงสั้น “น่ากลัวมากที่สุดทีเดียวครับ มีสซิสเลนนี่ออกซ์ คุณน่าจะหนีขึ้นไปเมื่อสองอาทิตย์ก่อน”

เมมซาฮิบบีบมือตัวเอง

“โอ...ดิฉันรู้ว่าดิฉันควรจะทำอย่างนั้น!” เธอร้อง “ที่อยู่ก็เพราะอยากจะไปปาร์ตี้ไงๆนั่น ไร้ ดิฉันช่างโง่เขลาอะไรอย่างนั้นนะ!”

ฉับพลันนั่นเองเสียงร้องไห้โฮเซ็งแซ่ดังออกมาจากแถบเรือนคนใช้ นายหญิงของบ้านกอดแขนนายทหารหนุ่มแน่น มาริสั้นไปหมดทั้งตัว เสียงร้องไห้ระงมดังขึ้นทุกที

“นั่นอะไรกัน นั่นอะไรกันอีก” มีสซิสเลนนี่ออกซ์อ้าปากหอบ

“คงจะมีใครตายแล้วละครับ” นายทหารหนุ่มตอบ “คุณผู้หญิงไม่เห็นบอกผมเลยว่ามันระบอบเข้ามาถึงพวกคนใช้ที่นี่แล้ว”

“ดิฉันไม่รู้!” เมมซาฮิบร้อง “มา คุณไปกับดิฉันหน่อย!” แล้วเธอก็วิ่งกลับเข้าไปในบ้าน

หลังเหตุการณ์ที่มองเห็นนั้นแล้ว มาริก็นึกได้ว่าบรรยากาศความลึกลับในตอนเช้าของวันนั้นคืออะไร มีโรคระบาดเกิดขึ้น อหิวาต์ร้ายแรงมาก ผู้คนตายราวกับแมลงวัน อะยาห์ของแกล้มป่วยด้วยโรคนี้ตั้งแต่กลางคืนและได้ตายลง พวกคนใช้จึงพากันร้องไห้คร่ำครวญเสียงดัง ก่อนวันนั้นจะสิ้นสุดคนใช้ตายไปอีกสาม พวกที่เหลือหนีออกจากบ้านไปหมดด้วยความหวาดกลัว ทุกหนทุกแห่งมีแต่ความมลนลานตื่นกลัว มีคนกำลังจะตายอยู่เกือบจะทุกบ้าน

ท่ามกลางความซุลมุนนี้ในวันที่สอง มาริซังตัวเองอยู่ในห้องของแก ทุกคนลื้มแกเสียสนิท ไม่มีใครคิดถึงแก ไม่มีใครต้องการแก มีสิ่งแปลกประหลาดเกิดขึ้นหลายอย่างที่แกไม่รู้ มารินอนหลับสลับกับร้องไห้ตลอดเวลา

เวลานั้น แกู้แต่ว่าผู้คนที่กำลังป่วย แก่ได้ยืนเสียงลึกลับนำกล้วหลายครั้ง
 ตอนหนึ่งแก่ออกจากห้อง แอบย่องไปที่ห้องอาหาร ไม่มีผู้คนอยู่เลย
 อาหารลักษณะถูกรับประทานค้างๆไว้ยังคงตั้งอยู่บนโต๊ะ จานซามเก้าอี้
 ดูเหมือนจะถูกผลักลงอย่างรีบร้อนเมื่อคนกินลุกขึ้นอย่างกะทันหันด้วย
 เหตุผลอย่างใดอย่างหนึ่ง

เด็กหญิงหยิบผลไม้กับขนมปังจืดเคี้ยวกินไปสองสามคำ ด้วยความ
 กระหายน้ำ แก่คว้าแก้วเหล้าอุ่นเกือบเต็มแก้วที่อยู่ใกล้มือดื่มเข้าไป เป็น
 เหล้าอุ่นที่มีรสหวาน แก่จึงไม่รู้ว่ามีแรงแค่นั้น ไม่นานนักเหล้าอุ่นแก้วนั้น
 ทำให้เด็กหญิงง่วงนอนมาก แก่จึงกลับไปห้อง ปิดประตูด้วยความกลัว
 เสียงร้องไห้จากเรือนคนไข้และเสียงฝีเท้าที่เดินอย่างรีบเร่ง เหล้าอุ่นทำให้
 แก่่วงจนลืมตาไม่ขึ้นอีกต่อไป มาริลัมตัวลงนอนบนเตียง ไม่รู้ความอะไร
 ทั้งสิ้นต่อมาอีกเป็นเวลานาน

ระหว่างที่เด็กหญิงหลับไม่ได้สติอยู่นั้น มีหลายสิ่งหลายอย่างเกิดขึ้น
 เสียงร้องไห้คร่ำครวญและเสียงสิ่งของถูกหามเข้ามาแล้วหามออกไปจากบ้าน
 ไม่ได้รบกวนแก่เลยแม้แต่น้อย

จนแกู้สึกตัวตื่นเองอีกครั้งหนึ่ง เด็กหญิงนอนนิ่งมองดูผนังห้อง
 บ้านหลังเงียบสนิท แก่ก็ไม้ออกเลยจริงๆว่าบ้านของแก่เคยเงียบสงบ
 เช่นนี้มาก่อน ไม่มีทั้งเสียงคนพูด ไม่มีทั้งเสียงฝีเท้า แก่ก็เข้าใจเอาว่าฮิววาร์ด
 คงเลิกระบาดแล้ว ความยุ่งยากต่างๆผ่านพ้นไปแล้ว และยังคงนิ่งต่อไปด้วยว่า
 ต่อจากนี้ไปใครจะเป็นคนดูแลแก่เมื่ออะยาห์ของแก่ตายไปแล้วอย่างนี้ คงจะ
 มีอะยาห์คนใหม่ ก็ดี จะได้มีเรื่องเล่าให้ฟังใหม่ๆเสียบ้าง มารีออกจะเบื่อบ้าง
 เรื่องเล่าซ้าซากของอะยาห์คนเก่าแล้ว

มารีไม่ร้องไห้เมื่อพี่เลี้ยงตาย แก่เป็นเด็กที่รักใคร่ไม่เป็น ไม่เคยรู้จัก

ห่วงใยใครเลย เสียงคนเดินอย่างรีบเร่ง เสียงคร่ำครวญร้องไห้เมื่อมีคนตาย เพราะอหิวาต์ทำให้แก่แล้ว และโรคที่ไม่มีใครจำได้เลยว่ายังมีเกมชีวิตอยู่ในบ้านหลังนี้ ทุกคนมัวแต่อกลั่นขวัญแขวนเกินกว่าจะนึกถึงเด็กที่ไม่มีใครชอบนักได้ เวลาผู้คนเป็นอหิวาต์ดูเหมือนจะไม่มีใครจำอะไรได้นอกจากตัวเอง แต่พอทุกคนหายสบายดีอย่างเต็มแล้วจะต้องมีใครสักคนมาตามหาແກ່ແນ່ๆ

แต่แล้วก็ไม่มีใครมาจนแล้วจนรอด แยกยิ่งคอย บ้านก็ยิ่งเงียบบงัดเข้าทุกที ทุกที เด็กหญิงได้ยินเสียงแกรกรากเบาๆบนพื้นปูเสื่อ เมื่อก้มลงมอง แกเห็นงูเล็กๆตัวหนึ่งกำลังเลื้อย มันมองดูแกด้วยดวงตาลักษณะเหมือนหินสีดำ เด็กหญิงไม่ตกใจเพราะรู้ว่ามันเป็นงูตัวน้อยๆที่ไม่มีพิษมีภัยอะไร และจะไม่ทำร้ายแก ทำทางของมันเหมือนอยากจะรีบออกไปให้พ้นจากห้องนั้น มันเลื้อยลอดใต้บานประตูออกไปแล้ว

“แปลกจริงที่บ้านเสียอย่างนี้” เด็กหญิงรำพึง “ราวกับว่าทั้งบ้านมีแต่เรากันงูตัวเมื่อกี้ที่นั่นแหละ”

และแล้วเกือบจะในทันทีที่นั่นมารีได้ยินเสียงฝีเท้าในลานบ้าน แล้วขึ้นมาบนระเบียง เป็นเสียงฝีเท้าผู้ชาย ผู้ชายเหล่านั้นเข้ามาในบ้านแล้ว กำลังพูดจกกันด้วยเสียงเบาๆ ไม่มีคนใช้ออกไปรับเลย ไม่มีเสียงใครออกไปพูดด้วย ดูเหมือนคนเหล่านั้นกำลังเปิดประตูชะโงกดูห้องโน้นห้องนี้

“น่าสลดใจอะไรอย่างนี้!” มารีได้ยินเสียงชายคนหนึ่งเอ่ย “คุณผู้หญิงแสนงามผู้นั้น! ผมคิดว่าเด็กก็คงเหมือนกัน มีคนบอกว่ามีลูกอยู่คนหนึ่ง แต่ไม่เห็นมีใครบอกว่าได้พบเด็กคนนี้เลย”

มารีกำลังยืนอยู่กลางห้องของแกเมื่ออีกสองสามนาทีต่อมาคนเหล่านั้นเปิดประตูห้องออก หน้าตาของเด็กหญิงบูดบึ้งอย่างน่าเกลียด เพราะแกเริ่มโรคอย่างจริงจังแล้วที่ไม่มีใครนึกถึงแกเลย แกถูกทอดทิ้งโดยสิ้นเชิง คนที่เปิดประตูเข้ามาเป็นนายทหารร่างใหญ่ที่เด็กหญิงเคยเห็นพูดอยู่กับคุณพ่อ

ของแกล้งหนึ่ง สีหน้าของเขาดูอึดโรยแบกทุกข์ พอมองเห็นแกเข้า เขาก็ใจมากแทบผงะหายใจเดียว

“บาร์นีย์!” เขาร้องเสียงหลง “เด็กอยู่นี่เอง! เหลือเด็กอยู่คนเดียว! อยู่ตามลำพังในสถานที่เช่นนี้! พระเจ้าทรงเมตตาเราด้วยเถอะ! หนูเป็นใครจ๊ะ”

“ซันคือมารี เลนน็อกซ์” เด็กหญิงเซ็ดหน้าบอก แก่ไม่พอใจที่ชายผู้นั้นหยาบคาย เอ่ยถึงบ้านของคุณพ่อของแกว่า ‘สถานที่เช่นนี้!’ “ซันกลับไปตอนที่ใครๆ เป็นอหิวาต์กัน เพิ่งตื่นขึ้นเดี๋ยวนี้เอง ใครๆ ไปไหนหมดล่ะ”

“เด็กคนที่ไม่ม่มีใครเห็นใครพบนั่นเอง!” ชายนั้นอุทาน หันไปทางเพื่อนที่มาด้วยกัน “ไม่มีใครนึกถึงเด็กคนนี่เลย ทุกคนลืมแกหมด!”

“ทำไมพวกเขาลืมซัน!” มารีแผดเสียง กระทั่งบ่แก้ว “ทำไมไม่มีใครมาเลย”

ชายหนุ่มที่ชื่อบาร์นีย์มองดูแกอย่างสงสารยิ่ง มารีเห็นเขาก็พริบตาถี่ๆ เหมือนจะกลืนน้ำตาด้วย

“หนูน้อยที่น่าเวทนา!” เขาพูดกับแก “ไม่มีใครเหลือมาหาหนูอีกแล้ว”

จะโดยอย่างไรก็ไม่ม่มีใครบอกได้ แต่นั่นเป็นการแจ้งข่าวอย่างปุบปับฉับพลันให้แกรู้ว่าแกไม่มีคุณพ่อคุณแม่อีกต่อไปแล้ว ทั้งสองเสียชีวิตและได้ถูกเคลื่อนย้ายออกไปจากบ้านตั้งแต่ตอนกลางคืน คนใช้ที่รอดตายอยู่สองสามคนก็พากันหนีออกจากบ้านไปอย่างรวดเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ ไม่มีใครกังวลเลยว่ายังมีมัสซึซซิบอยู่ในบ้านอีกคนหนึ่ง ด้วยเหตุนี้บ้านจึงได้เงียบสงัด เป็นความจริงอย่างที่เด็กหญิงรำพึง ในบ้านหลังนั้นไม่มีใครเลยนอกจากแกกับงูเล็กๆ ตัวนั้น